

Halottak napja Transsylvaniaában

A tenger réges-rég kiszáradt,
és mégis ide-oda hömpölyög,
úsznak a temetők az éjszakában
a hullámszó dombok között.

Egy-egy kivilágított Titanic
fel-felbukkan, majd elmerül,
gyűlnek a holtak a hajófenékben,
ritkul a zene itt felül.

Fények egy fekete tükörben,
gyertyák lobognak mindenütt,
aranyló tűz a sírokon körben,
az élők haja színezüst.

Az égen megfagynak a felhők,
mert elromlott az árapály,
Isten már jóllakott velünk,
de még az ördög vacsorára vár.

Karácsonyi példabeszéd

Az ördög sokkal okosabb nála,
csakhogy az Isten mindenható,
ezért van a világban egyensúly,
hiszen odalent a pokolban
gyorsabban kirakják a Rubik-kockát,
mint odafent a mennyországban,
mégsem győzhet a gonosz,
mert kirakni ugyan nem tudja az Isten,
de egy szempillantás alatt újat teremt,

persze össze lehet zavarni azt is,
majd megpróbálhatjuk ismét kirakni,
és hiába jönnek zseniális ötletekkel,
hiába találnak ki újabb meg újabb
módszereket a megrontásunkra,
hiába ígérik boldogságot a földön,
halálunkkal úgymint elfelejtünk,
a halál az Istentől való, nem az ördögtől,
igen, saját gyermekének a halála is,
bár a fiát semmiképpen sem ítéli felejtésre,
jellegzetes apa-fiú történet ez,
egyre inkább értem, mire gondolt
az egyébként nem túl leleményes fennvaló,
mind jobban átélem azt a nehezen hihető,
meglehetősen naiv példabeszédet
a megesezt Máriáról, ugyanis akárhogy
próbáljuk magyarázni, az történt
az Istennel is, ami előbb-utóbb
mindannyiunkkal, hogy nem sikerül
valóban jobbat tenni a világot,
sőt, nemhogy a világot, a saját
környezetünket sem, és akkor azt reméljük,
hogy majd a következő nemzedék,
szóval ők, akik már külföldön is
megfordultak, és egyfajta tanulmányúton
a poklot is megjárják, mielőtt
helyet foglalnának tőlünk jobbra
a tárgyalóasztalnál, és aztán lassan
átvehetik az irányítást, mi tagadás,
banális nemzedéki sztori ez, de most még
csak bizakodunk, hogy tényleg beváltja
hozzá fűzött reményeinket, vagyis
megváltja azokat, akiket meg kell váltani,
mert mi nem voltunk képesek erre,
teremtettünk Rubik-kockát számolatlanul,
ám neki kell ezeket majd kiraknia
anélkül, hogy alkut kötne az ördöggel,
fogalmam sincs, lehetséges-e ez,
de mindenképpen nyilvánvaló,
hogy alapjában véve az Újtestamentum
egy generációváltás pontos leírása,
ami arról szól, hogy atyjának
legnagyobb kudarca, és pontosan ezért
legnagyobb reménysége is Jézus.

Konyhaszék

Azt beszéltek az egész utcában,
hogy Lajos bácsit azért adták ki a kórházból,
mert rákos, és nem lehet meggyógyítani,
nem úgy mondták, hogy kiengedték,
hanem pontosan így, hogy kiadták,
teljesen fehér, már-már áttetsző volt a bőre,
még egy időre azért erőre kapott,
májfoltos kezével hosszan morzsolta
a főtt krumplit a moslékos vödörbe,
volt egy folyton visítózó malacuk
az udvaron egy rozoga ólban,
szerettük, amikor mesélt Lajos bácsi,
aki még nyáron is ellenzős munkássapkában
üldögélt a billegős konyhaszéken,
és ha kértük, adott nekünk egy-egy szem
krumplit abból, amit a moslékba főztek,
most éppen a kórházat mesélte nagy élvezettel,
hogy veknit meg parizert kaptak reggelire,
ő ilyen finomat még nem evett,
és könnybe lábadt szemmel felsóhajtott,
hallgattam áhítattal, fogalmam sem volt,
hogy mi az a vekni meg parizer,
de ahányszor a kórházra gondoltam,
összefutott a nyál a szájamban.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951): költő, író, szerkesztő, politikus. Számos verseskötete, esszékötete, gyermekkönyve jelent meg, írt magyar tankönyvet, fordított románból verset, drámát. Verseskötetei jelentek meg angol, francia és román fordításban. Új verseskötete *Egy mondat a szabadságról* címmel a Kalligramnál jelenik meg a Könyvhéten.